

VALENCIA 32

Traditiegetrouw trekken de joggers van KASVO jaarlijks eens naar het buitenland om een marathon te lopen. Dit jaar opteerden zowel "de rappe" als "de trage" voor Valencia op 18 november en dus trok een grote groep in gespreide orde naar het zonnige zuiden. Onze groep vertrok vanuit Brussel, maar de rest verkoos Charleroi en enkele zelfs Parijs om het vliegtuig te nemen. Met een goed voorbereide organisator Christophe en een ervaren wereldreiziger Johan, die pas de vorige dag terug was van een veertiendaagse werkreis naar Azië, kwamen we vrijdagavond zonder problemen aan in ons hotel.

Bij gebrek aan bar in het hotel moesten we al direct op zoek naar eet- en vooral drankgelegenheid en dat bleek niet zo simpel. Na een groot deel van de stad doorkruist te hebben zonder resultaat installeerden we ons dan maar op straat voor een bar met tapas. Een verdere zoektocht bracht ons daarna opnieuw in een tapasbar en zodoende geraakte ons maag toch nog gevuld.

De volgende morgen was het eerste werk het afhalen van de borstnummers en daar liepen we al de eersten van de andere groep tegen het lijf. Daarna kon de zoektocht naar restaurant weer beginnen. Met de reisgids in de hand loodste Christophe ons richting haven waar volgens het boekje een groot aantal eetgelegenheden te vinden waren. Het was maar een paar kilometers probeerde hij ons wijs te maken maar het waren eerder mijlen dan kilometers. Toen iedereen al de moed begon te verliezen vonden we rond 13u toch iets. Gelukkig met ruim en zonnig terras want we moesten zeker nog een uur wachten vooraleer de keuken opende. Die tijd gaf ons de gelegenheid om uitgebreid van de plaatselijke specialiteit "Aqua Valencia" te proeven. Zelf weet ik niet hoe het smaakte wegens "aqua" allergie en hield mij dus bij mijn sportdrank van een halve liter met schuimkraag.

En dan kon de grote strijd losbranden. Met hotel op een paar honderd meters van start en aankomst konden we niet beter zitten (al slaagde ik er na de marathon toch nog in verkeerd te lopen!). Als enige van de groep had Christophe een groen nummer en kon starten in de eerste box met de elite. De rest met blauw nummer startte in de tweede box. Zelf had ik een bruin nummer en moest eigenlijk in box drie starten, maar de controleur aan de ingang was niet opgewassen tegen Veerle en zo kon ik toch samen met haar en Johan Rotsaert aan mijn zoveelste marathon beginnen. Zoals we konden verwachten nam Christophe een blitzstart want hij heeft een weddenschap lopen om in minder dan 3u10 aan te komen. Winnen zat er niet in, want nog voor half marathon werd hij ingehaald, eerst door Nick en een beetje later ook door Georges. De 32 in de titel heeft meer dan een betekenis: het was de 32^e maal dat de "Divina Pastora" marathon plaats vond en kilometer 32 was ook het punt dat voor eeuwig en altijd in iemands geest zal blijven rondspoken. Tegen niemand had hij er over gepept maar Nick ging stiekem voor een tijd onder 3 uur om zo in dat selecte groepje van toppers te belanden. En het ging goed want de ballon van 3 uur vond hij te traag en liep hem dus voorbij.

Maar dan kwam die fameuze Km 32 eraan en werd hij opnieuw ingehaald door de ballon die hij eerder had achtergelaten. Ervaren marathon lopers weten dat men tussen de 30 en de 40 kilometers meestal door een muur moet. Maar als die muur in de omgeving van hotel of finish staat is de verleiding groot het parcours te verlaten en rechtstreeks naar de aankomst of hotel te stappen in plaats van de laatste lus te lopen. En dat laatste deed Nick, want hij zag het niet meer zitten om nog 10 km met verkrampste spieren verder te sukkelen.

Daarmee lag de weg open voor Georges die als winnaar iedereen verbaasde met een ronduit schitterende tijd van 3u04. Door de opgave van Nick kwam Christophe verrassend als tweede over de stree en zorgde er zo voor dat de schiftingsvraag op onze pronostiek van geen belang meer was. Om zijn weddenschap te winnen zal hij echter toch nog een dikke vijf minuten beter moeten doen in Pisa.

Daarna volgden Thierry en Peter die niet hun beste tijd liepen maar ook niet ontgoochelden. Peter hield wel vast aan zijn traditie om na de marathon enkele uren overhoop te liggen met zijn maag.

Toen was het de beurt aan het nieuwe duo Veerle en Johan. Veerle heeft er een lange traditie opzitten om in mannelijk gezelschap de 42 kilometers te overwinnen. De eerste jaren met de achttien jaar oudere Roland en daarna met de iets minder oudere mezelf. Dit jaar koos ze voor Johan Rotsaert die een paar jaar jonger is dan haar en het klikte meteen. Ze hielpen elkaar door de moeilijke periodes heen en kwamen moe maar tevreden hand in hand over de streep in een mooie tijd. Veerle eindigde zelfs als derde in haar categorie en slechts op een paar seconden van de tweede! Een geldprijs was er niet te verdienen, wel een trofee maar die heeft ze niet afgehaald: de afterparty was veel belangrijker dan een bekertje!

Zelf was ik samen met het hoger genoemd koppel gestart, maar vond het al na enkele kilometers te rap gaan en ging dan maar op eigen tempo alleen verder. Na het keerpunt tussen km 23-24 zag ik Hendrik op een paar honderd meters achter mij en in de tunnels rond km 30 ging hij mij voorbij. Tot mijn grote verrassing kreeg ik hem kilometers verder weer in het vizier en stabiliseerde het verschil. Ik kon mijn tempo redelijk goed houden maar Hendrik moest af en toe eventjes stappen en zo kon ik hem uiteindelijk ook inhalen en voorbijgaan. Die veel jongere zou ik wel definitief achter mij houden dacht ik, maar dat was zonder vader Ignace gerekend. Al passerend had ik hem gezegd dat Hendrik moest stappen en toen deze er dan ook aankwam werd hij door vader Ignace afgedreigd hem in Valencia achter te laten als hij die oude belg vlak voor hem niet klopte. En dat gaf Hendrik een zodanige boost dat hij mij opnieuw inhaalde. Eens op de blauwe matten van de laatste honderden meters kon ik nog versnellen maar onvoldoende om Hendrik achter mij te houden die ook netto twee minuten beter deed dan mij. Al met al was ik meer dan tevreden met mijn tijd van 4u02, want mijn doel was een tijd tussen 4u05 en 4u10. Als men tijdens de marathon geen enkel moeilijk moment kent en ook nog eens goed aankomt dan kan je dag niet meer stuk en neem je er de omweg terug naar het hotel met plezier bij. Daar bovenop nog een geslaagde party met Cava en (speciaal voor mij!) Belgische Hoegaarden op het dakterras van het hotel en het was helemaal de max.

De volgende dagen werden gevuld met op maandag een stadswandeling onder leiding van een uitgeweken Vlaming en op dinsdag een uitstap naar het strand waar tot eenieders verrassing opnieuw een strandparty werd gehouden. Deze keer werd er niet zoals in Palma aan naaktzwemmen gedaan al liet de temperatuur van twintig graden en meer dat zeker toe maar beperkte enkel Christof zich tot pootje baden. De rest genoot van de zon en de monokini die half november nog te zien was op het bijna geheel verlaten strand.

Enkele voetbalfanaten pikten dan nog de Europese match Valencia - Bayern München mee van op de eretribune (hoe ze aan kaarten geraakten zullen we maar niet onthullen) en de rest hield het bij een bescheiden etentje bij de Italiaan vlakbij het hotel want niemand had nog zin in een nieuwe zoektocht naar een goed restaurant.

En daarmee zat de trip er weer eens op. In ijtempo werden we door Vueling Airlines teruggevlogen naar Brussel. Dankzij goede treinverbinding raakten we zelfs tijdig in Oudenaarde voor de wekelijkse training. Maar die hebben we toch links laten liggen en ons beperkt tot de na-training in de kantine en de bekendmaking van de pronostiek.

En voor wie er niet genoeg kan van krijgen: voor de volgende marathon half februari in Genk zijn reeds enkele ingeschreven en ook ik plan er een derde deelname. En daarna natuurlijk op 7 april de eerste marathon in eigen streek te Zwalm.

Marc Vanmaldegem
28/11/2012